

Пролог

Сонце поволі підіймалося над заспаним містом. Де-не-де дрімав туман, пригорнувшись до першої молоді травичці, що весело визирала з-під землі. У повітрі витав аромат ранку – прохолоди, свіжості і нового дня. Вітер ще додивлявся останні сні у гіллі дерев – не шарудів, не шарпав... і не збадьорював. Жодна хмаринка не торкалася чистої небесної блакиті, яка по краях горизонту була ще із рожевим відтінком.

Закрученою стежиною, що бігла за околицею міста, не виходячи і не торкаючись пустого шосе, крокувало троє хлопчаків років п'яти-семи. Одягнені ці туристи були у весняні курточки і шапки з веселими помпонами, а ноги малюків ховались у гумових чобітках із високими халявами.

Трійця йшла повільно, місцями оминаючи неглибокі калюжі й надто вогку землю. Вони зосереджено прислухалися до звуків, що ловив їхній гострий слух. Здавалося, нічого підозрілого не могло чаїтися в густих чагарниках ліщини та обліпихи, молодняку акації та глоду. До того ж листочки на гілках ще не розпустилися настільки, щоб повністю приховати видимість усередині заростей. Проте крім торішнього листя і дрібних гілок там насправді нічого й не було. Інколи маленькі ніжки юних подорожніх плуталися в сухій траві, і вони поспіхом чимчикували далі, певно, боячись заплутатись чи застрягнути тут, як у болоті.

Десь удалині починало шуміти місто, повертаючись до своїх щоденних турбот, – тут же лише поодинокі голоси птахів розріджували тишу. Діти продовжували йти мовчки, сторожко роззираючись і перевіряючи, чи

ніхто не наступає їм на п'яти. Про всяк випадок вони озброїлись ціпками, і уява кожного із хлопчаків малювала, який саме вид зброї тримає у руках.

Нарешті стежинка привела мандрівників до спуску в долину. Дерев побільшало, повіяло сирістю і дедалі частіше почав чути жаб'ячий квакіт. Під ногами у хлопчаків почали з'являтися поодинокі камінці, згодом їх стало настільки багато, що вони повністю вкрили землю.

Молоді люди опинилися в долині біля невеликої мілкої річки, що поспішала у напрямку міста. Тут було трохи похмуро, бо туман ще не встиг розвіятись із приходом дня, однак сонце вже пробивало його своїми золотими променями-списами. Над водою зігнулося декілька верб, одна з яких повністю вмочила тоненькі віти з яскраво-салатовими листочками у прохолоду річки.

Тепер міське шосе було десь високо вгорі, і лише періодично звуки машин нагадували про це. Над потічком звели міст, де і проходила автомобільна траса, а тут, у низині, розкинулось мальовниче місце, створене природою.

Кам'яний насип, що починався від мосту і полого спускався до самої води, трохи заріс і вкрився мохом. Спорудили його давно, тому каміння, що лежало понад та під водою, вже частково відшліфувалось стало гладеньким та блискучим.

– Обережно! Імовірно, тут слизько! – застерезливо підняв руку найвищий хлопчик.

– Ми й самі бачимо! – розсердився його друг у яскраво-блакитній курточці. – Не маленькі! Це і є та горезвісна Проклята балка, Ігорю?

– Так, тільки тихіше! – набрав таємничого вигляду ватажок і повів свою компанію вздовж річки, обережно ступаючи по великих калюжах.

ніхто не наступає їм на п'яти. Про всяк випадок вони озброїлись ціпками, і уява кожного із хлопчаків малювала, який саме вид зброї тримає у руках.

Нарешті стежинка привела мандрівників до спуску в долину. Дерев побільшало, повіяло сирістю і дедалі частіше почав чути жаб'ячий квакіт. Під ногами у хлопчаків почали з'являтися поодинокі камінці, згодом їх стало настільки багато, що вони повністю вкрили землю.

Молоді люди опинилися в долині біля невеликої мілкої річки, що поспішала у напрямку міста. Тут було трохи похмуро, бо туман ще не встиг розвіятись із приходом дня, однак сонце вже пробивало його своїми золотими променями-списами. Над водою зігнулося декілька верб, одна з яких повністю вмочила тоненькі віти з яскраво-салатовими листочками у прохолоду річки.

Тепер міське шосе було десь високо вгорі, і лише періодично звуки машин нагадували про це. Над потічком звели міст, де і проходила автомобільна траса, а тут, у низині, розкинулось мальовниче місце, створене природою.

Кам'яний насип, що починався від мосту і полого спускався до самої води, трохи заріс і вкрився мохом. Спорудили його давно, тому каміння, що лежало понад та під водою, вже частково відшліфувалось стало гладеньким та блискучим.

– Обережно! Імовірно, тут слизько! – застерезливо підняв руку найвищий хлопчик.

– Ми й самі бачимо! – розсердився його друг у яскраво-блакитній курточці. – Не маленькі! Це і є та горезвісна Проклята балка, Ігорю?

– Так, тільки тихіше! – набрав таємничого вигляду ватажок і повів свою компанію вздовж річки, обережно ступаючи по великих калюжах.

видавались особливо смачними. Страх поволі відступав, до того ж сонце вже встигло піднятися вище і заливало своїм теплим промінням навіть цю похмуру галявину.

Ігор почав оповідати, як літом вони з дідом, ідучи на ставки порибалити, зустріли справжнісінького єнота. Тварина не тікала від них, а взялася гучно гавкати, ніби проганяючи прибулих зі своєї території.

– Дід сказав мені тоді, що, певно, десь поряд була нірка єнота, і ймовірно, що там зростало молоде потомство.

– Єноти не гавкають! – блиснув знаннями зоології хлопчик у синій курточці на ім'я Івась. – Вони просто голосно пищать, точнісінько так, як наш Вадим від страху, – засміявся він.

На цей раз найменший хлопчик не образився, а приклав палець до губ. Іншою рукою він вказав на насип із каміння, що був трохи далі від них.

– Ви чули? – пошепки запитав він.

– Що там? Може, жабу чи ящірку вздрів? – цього разу вже значно тихіше засміявся Івась, повертаючи допитливу голівку в напрямку, куди показував Вадим.

– Там хтось є... – зіщулився найменший.

– Певно, Баба Яга у ступі, – відмахнувся Ігор і впевненим кроком рушив до вказаного місця, та раптом рвучко зупинився. До дітей донісся стогін, звук незабаром знову повторився.

Дітлахи збилися докупи, але цікавість все-таки здолала страх, і вони навшпиньки, ховаючись за поодинокими кущиками, почали тихо наближатися до кам'яного насипу.

У небі голосно закаркала ворона, своїми чорними крилами наганяючи ще більшого жаху.

– Рухайтесь за мною! Ми – команда! – наказав Ігор, піднімаючи бойовий дух своїм побратимам.

Хлопчаки обігнули хаотично розкидані кущі, які ще не встигли вбратися в зелень, і перед ними відкрилася картина, що могла налякати не лише дітей. Серед каміння і поламаного гілля дерев непорушно лежало тіло якогось чоловіка. Його одяг був розірваний, брудний і закривавлений. Звісивши руки і голову, він лежав ниць на великому камені, з-під якого на землі виднілась чимала червона калюжа.